

En un lloc de la Manxa, fa molt de temps, vivia un bon home. Tenia cinquanta anys, era prim, amb les cames llargues i la cara eixuta.

No era ric, però tenia una llança i un escut antics. També tenia un cavall flac i un gos de caça.

Vivia amb una neboda de vint anys, amb una criada de quaranta i amb un criat que aprofitava per a tot.

Com que passava molt de temps a casa, s'aficionà a llegir novel·les de cavallers. Llegia de nit i de dia. Fins que li agafà la mania de fer-se cavaller errant.

Va eixir a buscar aventures. Volia imitar els cavallers antics i, ell mateix, es va anomenar don Quixot de la Manxa. També digué que la dama de qui estava enamorat es diria Dulcinea.

Mentre el seu cavall, Rocinante, triava el camí, pensà que encara no era un cavaller com calia.

—No passa res! —es digué—. En aquell castell em faran cavaller.

Però el castell en realitat era un hostal. I, quan va arribar allà, unes xiques es van riure d'ell. Per evitar alguna desgràcia, l'hostaler va fer com si el nomenara cavaller.

L'endemà, ja convertit en cavaller, resultà que don Quixot no podia pagar a l'amo de l'hostal. L'home li digué:
–Els cavallers han de portar diners i també un escuder.
Don Quixot pensà que tenia raó i decidí tornar-se'n a casa.

Pel camí es trobà amb uns mercaders i els desafià a confessar que Dulcinea era la més bella del món. L'aventura acabà a garrotades i don Quixot arribà malferit a casa.

Per això, la neboda demanà ajuda al capellà i al barber. Entre tots cremaren els llibres que havien tornat boig don Quixot.

